

Дамян Дамянов
Върху ръката й...

Върху ръката ѝ блестеше пръстен,
а в съвестта ми блесваше вина.
Но все пак мъж бях аз, макар невръстен,
макар и чужда тя, все пак – жена.
Макар че беше ден, тя свещ запали.
– Ще се венчаем – каза. – Как без свещ?!
... И пръв път се венча със женско тяло
един съвсем неопитен младеж.
Омъжена за друг. Прелюбодейка.
Уж правех грях, а пък усещах страх.
Страх не от бога. И не страх библейски –
страх от самия толкоз сладък грях...
Неизразимо сладък, неизпитван!
Сред бял ден свещ гореше. Като в храм.
Тя бе икона, а пък аз – молитва.
Тя беше Ева, а пък аз – Адам.
... Но ни змия, ни – ябълка на клона.
И може би затуй от този рай
дори и господ бог не ни изгони.
Когато изгоря свещта докрай,
самият той я духна със прозявка.
И опрости той нашите лъжи.
И тъй прелюбодейната „винчавка“
във паметта години продължи...

24.04.1991 г.

КРАЙ

© 1991 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8597>]